

TIMS STILLE SCHREEUW

Bianca
Mastenbroek

Tims stille schreeuw

met illustraties van
Monique Dozy

Tekst © Bianca Mastenbroek, 2026
Omslag en illustraties © Monique Dozy, 2026
Boekverzorging: Leon ter Molen
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2026
ISBN 978 90 477 1825 3
NUR 283

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, ai training and similar technologies.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk,
chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.

Kijk voor meer informatie, activiteiten voor thuis
en in de klas en meer op www.lemniscaat.nl

Voor Remco, mijn Zonneprins
jij geeft warmte en kleur aan mijn wereld,
dankzij jou heeft mijn leven een gouden glans

Stom

Een dagboek, dus.

Omdat ik te weinig zei tegen een vreemde. Wat willen ze nou? Wat moet ik tegen een suffe kinderpsycholoog zeggen? Alsof zij er iets aan kan veranderen.

Stom gedoe.

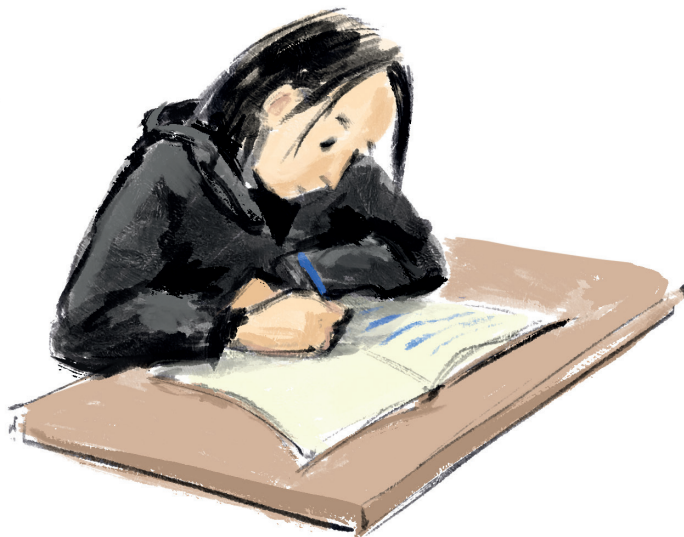
Toch zit ik hier te schrijven. Geen idee waarom.

Het is niet eens een echt dagboek. Gewoon een school-schrift. Het lag tussen de rotzooi op mijn bureau. Daarom is het geniaal: mama gaat nooit in mijn schriften neuzen. Terwijl ze zich vast niet kan bedwingen als ze een dagboek met een slot erop zou zien. Dan wil je toch weten wat voor geheimen erin staan?

Niets wat zij niet weet.

Zij weet het nog veel erger dan ik. Rollen keukenpapier erg. Bergen papieren zakdoekjes erg. Natte lakens van de tranen erg.

Ik heb niet gehuild, al wilde ik het wel. Helemaal als ik mama zag huilen. Of haar hoorde snikken, terwijl ze dacht dat ik het niet in de gaten had.

Ik heb alleen gevloekt. Stil, in mijn hoofd.

Papa kwam het me vertellen. Alleen, zonder mama. Misschien wist zij het nog niet.

‘We hebben het echt geprobeerd. Voor jou. Maar jij wordt zo ook niet gelukkig.’

Ik hoorde hem eigenlijk niet meer, door alle vloeken die in mijn hoofd raasden. Ze knalden tegen elkaar en ontploften met veel geweld. Van al zijn excuses en smoesjes heb ik weinig meegekregen, behalve ‘het ligt niet aan jou’.

Ja, dát kon ik zelf ook wel bedenken. Ik weet heus wel aan wie het ligt.

Toch snap ik er weinig van. Waarom nu? Waarom proberen ze het niet nog even? Een jaar of dertig?

Nu papa weg is, is mama met iemand gaan praten. Nu! Dat had ze jaren geleden moeten doen. Nú is het te laat.

Of zou papa nog terug willen komen? Als mama genoeg gepraat heeft? Hoe zou ze dan zijn?

Een mama van wie papa wél zou kunnen houden. De mama van toen ze net samen waren. Verliefd. Blij. Gelukkig. Zo zijn ze geweest, ik heb de foto’s gezien. Tot het v.o. Het Verschrikkelijke Ongeluk is net zoiets als Voldemort, daar mag je eigenlijk niet hardop over praten. Maar nu, na al die jaren, gaat mama dat wel doen.

Ik hoop dat het haar helpt. Voor mij hoeft dat gepraat niet zo nodig. Zeker niet met een vreemde. Ik heb Jurre, die snapt mij.

‘Jum, man,’ reageerde hij nadat ik het had verteld. Zoals altijd wist hij meteen het juiste woord te bedenken. Thuis mag hij niet vloeken, daarom verzint hij woorden die heel normaal, vriendelijk of grappig klinken, maar die dat natuurlijk niet zijn. Zo kan hij vloeken waar zijn ouders bij zijn. Of zijn zussen in hun gezicht uitschelden. Hij glimlacht er meestal ook nog bij, waardoor niemand iets doorheeft.

Behalve ik. Ik weet altijd precies wat hij bedoelt, alsof ik een Jurriaans woordenboek in mijn hoofd heb.

Zwaar κ. Dat vond hij ervan. En dat is het ook.

Ik mag natuurlijk ook niet vloeken, al doe ik het wel, als er niemand bij is. Het helpt alleen niks. Ik weet niet hoe dit verder moet. Hoe ik verder moet.

Hoe?

1

VERDWAALD IN GEDACHTEN

Vandaag gaat het beter, dacht Jurre. Dat moet! Hij sloeg met zijn handen op het stuur van zijn fiets alsof hij daarmee de ellende van de afgelopen twee dagen kon wegmeppen. Toch snerpte de stilte van zijn telefoon in zijn oren: geen enkele reactie van Tim. Nog geen duimpje voor de geniale grap die hij vanochtend geappt had. Zelfs geen blauwe vinkjes.

Jurre ramde nog een keer op zijn stuur. Zijn schuldgevoel verdween niet. Hij had er vrijdag moeten zijn toen Tim helemaal over de zeik bij hem thuis aanklopte.

Daar kon hij niets meer aan doen, nú kon hij er wel voor Tim zijn. En wat harder fietsen. Het leek alsof zijn benen van uitgekauwde kauwgom waren.

Hij had er al veel eerder willen zijn, maar de zondagse lunch was heilig bij Jurre thuis. Vandaag helemaal, zijn moeder bleef hem volstoppen met pompoenpannenkoeken. 'Op een volle buik staat een vrolijke kop,' zei ze altijd.

Voor het eerst in zijn leven hielp een volle buik niet. De pannenkoeken lagen als hunebedstenen in zijn maag.

Of was het de herinnering aan hoe Tim er gisteren bij zat-lag-hing?

Vandaag ga je hem aan het lachen maken, beval Jurre zichzelf. Eerder mag je niet naar huis.

Hij plempte zijn fiets in het rek voor Tims flat en drukte op de bel van nummer 342. Al snel ging het rode lampje van de intercom branden, 'Jurre hier,' en de deur naar de hal van de flat klikte open.

De lift zoefde naar de zesde verdieping. Hoe hoger Jurre kwam, hoe zwaarder de hunebedstenen aanvoelden. Wat als het vandaag net zo hopeloos zou zijn als gisteren?

Voordat Jurre genoeg moed had verzameld om op de bel te drukken, ging de deur al open. Het was niet Tims moeder, zoals hij verwacht had. 'O, hoi,' perste hij er ongemakkelijk uit. 'Hoe gaat-ie met T...'

Tims vader schudde zijn hoofd. 'Geen verandering.'

Dimmiedimmiedimmie, schold Jurre in gedachten, ook al had hij geen verbetering verwacht. Hij had er alleen heel erg op gehoopt. 'Dat kan toch niet?'

Tims vader haalde zijn schouders op, alsof het hem weinig kon schelen. Terwijl er niks gebeurd zou zijn als hij vrijdag op tijd was geweest om Tim van school te halen!

Jij bent net zo schuldig, zei een stemmetje in Jurre's hoofd.

Zwijgend liepen ze naar Tims kamer. Daar zat zijn moeder aan zijn bed, de kringen onder haar ogen nog donkerder dan gisteren. Waarschijnlijk had ze daar de hele nacht gezeten, zonder een hap te eten natuurlijk. Stom, hij had iets voor haar mee moeten meenemen. Ook voor Tim.

Waarom had hij niet aan zijn moeder gevraagd om *tentalaria's* te maken? Jurre zag zijn vriend al kwijlend zijn

handen uitstrekken naar de Curaçaose lekkernij. Hij begon er bijna zelf van te kwijlen.

Ajoot, dacht Jurre. Nu niet aan eten denken. Je beste vriend ligt hier als een halfdode zombie.

Zoals Tim erbij hing, min of meer rechtop zittend, ondersteund door kussens in zijn rug. Zijn lange zwarte haren waren nog doffer dan normaal, zijn bleke huid was haast wit, zijn gezicht had nog minder emotie dan een standbeeld.

Jurre wilde niet kijken, maar hij kon ook niet wegkijken. Het was zo bizar. Tim ademde, hij dronk als ze een glas aan zijn lippen zetten, hij kauwde en slikte als ze iets in zijn mond stopten, hij plaste en poepte als ze hem op de wc zetten. Hij zat hier, recht voor Jurre's neus en toch was hij verdwenen. Over zijn helderblauwe ogen lag een grijs waas, alsof ook dat laatste beetje kleur vervaagd was.

Het was al maanden aan de gang, dat vervagen. Sinds Tims vader een nieuwe vriendin had. Stom, dat hij dat nu pas zag. Hij was een niksling van een vriend.

‘Hé Tim.’ Jurre probeerde zo normaal mogelijk te doen.

‘Hij vindt het vast fijn dat je er weer bent,’ zei Tims vader.

Daar merkte Jurre weinig van. Hoe moeilijk was het nou om even hoi te zeggen? Om gewoon even naar je beste vriend te grijnzen, zodat hij wist dat je er nog was? ‘Gaaf-je?’

Tim reageerde nergens op. Wat kon Jurre toch doen om tot hem door te dringen?

Spinnen!

Tim was gek op alle dieren – groot of klein, harig of stekelig, knuffelig of giftig – maar aan spinnen had hij een hekel. Terwijl Jurre gek was op de Antilliaanse verhalen van Nanzi de spin, wilde Tim die niet eens horen. Hij kreeg al de rillingen bij het woord alleen.

Een dikke spin op zijn bed gooien. Dan zou Tim wel gilend opspringen en konden ze weer normaal doen.

Meteen voelde Jurre zich schuldig. Dat mocht hij zijn vriend niet aandoen.

‘We laten de jongens even alleen,’ zei Tims vader.

Tims moeder liet zich door haar ex meenemen. Ze liet zelfs toe dat hij een hand op haar schouder legde.

‘Zag je dat?’ fluisterde Jurre zodra ze alleen waren. ‘Wacht eens even. Is dit je geniale plan? Probeer je ze soms weer bij elkaar te brengen? Ajoot! Je roept al maanden dat je vader helemaal de weg kwijt is door zijn nieuwe vriendin. Dit heeft geen zin, kom alsjeblieft terug.’

De stilte in de kamer zwol tot een monster met harige poten. Jurre kreeg er de kriebels van. Hij ging schuin op het voeteneind van het bed zitten, zodat hij de Timschim kon aankijken. ‘Staarwedstrijdje?’

Jurre zocht naar een sprankje leven in Tims ogen en werd duizelig van de leegte. Uiteindelijk móest hij wel wegkijken. ‘Goed dan, jij wint.’

Uit frustratie stond hij op en liep een rondje door de kamer. Bij Tims bureau hield hij stil. Misschien lag er een boek waaruit hij kon voorlezen. In series deden ze dat ook altijd. Tim lag natuurlijk niet in coma, maar hij zat er ook niet ver vandaan. Als het hielp...

Hij grasduinde door de stapels met losse vellen, tekenblokken en schriften. Helemaal onderop lag een biebboek. Hij viste het onder de zooi uit, maar trok tegelijkertijd een schrift mee dat over het randje van het bureau gleed. Hele lappen tekst in Tims handschrift, zag hij toen hij het opraapte. Zijn ogen vlogen over de zinnen. Het leek wel een dagboek!

